

El sotassinat, en nom de l'**Associació Cultural FÒRUM L'ESPITLLERA**, amb domicili social a Florejacs (Torrefeta i Florejacs, 25211), carrer del Forn, 2, sentint-nos expressament interessats pel contingut de la sol·licitud que a continuació esmentem i greument perjudicats pel seu contingut, **EXPOSO:**

Que els estatuts d'aquesta associació preveuen entre els seus objectes socials "*fer propostes constructives de millora de caràcter mediambiental, cultural, de desenvolupament, de mobilitat i comunicacions, econòmiques, socials, paisatgístiques, patrimonials, etc. a les diferents Administracions Públiques que puguin esdevenir afectades o responsables*" (art. 2c).

He tingut coneixement que a instàncies de Josep Maria Pijuan Vall es tramita en aquest Ajuntament una llicència de construcció d'una instal·lació de tractament biològic de residus d'alta degradabilitat emplaçada a les parcel·les 250, 251 i 252 del polígon 2 d'Ossó de Sió.

Respecte l'esmentada sol·licitud, considerant que les dites instal·lacions afectarien greument el desenvolupament comarcal, lesionaries la qualitat de vida dels seus habitants, suposarien un irreparable dany al paisatge i al medi natural i, a més, una actuació contrària a la legislació, us fem saber que **ens considerem perjudicats per la petició i us comuniquem la nostra més ferma oposició.**

A efectes de justificar la dita oposició, tot seguit es relacionen un gruix de motius pels quals és imprescindible que adopteu la decisió de denegar, en un primer moment si més no de manera cautelar i, eventualment, de manera definitiva, l'autorització demanada:

Primer.- MANCA D'INFORMACIÓ ALS AFECTATS I PARTICIPACIÓ DE LA SOCIETAT CIVIL

Davant de qualsevol proposta d'afectació que condicioni el territori i la vida dels que hi habiten, prèvia a la seva aprovació, s'ha d'assegurar un **correcte procés d'informació pública** a tots els possibles afectats: municipis, propietaris de finques dins d'una distància raonable i consensuada i també els limítrofs, empreses i activitats econòmiques (turisme, agricultura, indústria...) existents o futures. Per a cercar el consens social necessari, la major protecció ambiental i el respecte pels ciutadans i ciutadanes del territori, així com el seu medi ambient i paisatge, és necessari que es faciliti també la participació de les entitats cíviques de l'entorn que són especialment sensibles a aquests aspectes. La seva opinió ha de tenir una incidència substancial en el procés de concessió o denegació de les autoritzacions per part de les autoritats competents. Cal tenir molt en compte les persones, la seva opinió envers la possible construcció d'una instal·lació i la implicació que l'activitat té en elles.

Com bona part dels països moderns europeus ja fa dècades que consideren obvi, l'enorme transcendència i impacte d'aquestes activitats fa del tot imprescindible la participació en la presa de decisions sobre temes de desenvolupament territorial de la societat de l'àmbit local on s'han de dur a terme les activitats proposades i en el qual, en darrer terme, han de repercutir les conseqüències negatives d'aquesta activitat. En aquest sentit, apuntar que

- La Convenció d'Aarhus sobre l'accés a la informació, la participació del públic en la presa de decisions i l'accés a la justícia en afers ambientals (1998, firmada per Espanya

el 25 de juny de 1998 i ratificada el 29 de desembre de 2004) relacionà els drets ambientals i els drets humans, establint que el desenvolupament sostenible sols es pot assolir mitjançant la participació de tots els agents socials. Aquesta participació de la societat local ha d'anar molt més enllà de la simple presentació d'al·legacions. De fet, especialment en casos de tant impacte com el que ens ocupa, cosa que aquí no s'ha produït.

- El Conveni Europeu del Paisatge i la Llei del Paisatge de Catalunya destaquen la importància del ciutadà com un actor actiu d'un medi ambient cada vegada més complex.

En un primer sondeig realitzat entre els nuclis propers a la zona afectada (malgrat no formar part del municipi d'Ossó de Sió), ens ha sorprès desagradablement l'**absolut desconeixement** de la voluntat de portar a terme l'actuació referida. No és només que els veïns d'aquests nuclis o els propietaris de finques properes desconeguin l'existència d'aquest projecte que tant (i tan negativament) pot incidir en les seves vides, sinó que ni tan sols els seus representants locals i comarcals n'han estat degudament informats. Les administracions públiques implicades han de poder fer, o obligar a fer, una anàlisi acurada dels pros i contres d'una activitat com aquesta al nostre territori, anàlisi que ha de ser completa i tenint en compte tot el cicle de vida d'aquesta activitat (com en reiterades ocasions ha exigint el Parlament Europeu), tot contemplant un estudi rigorós (i en cap cas generalista i superficial, com s'ha fet) dels impactes ambientals i paisatgístics i una estimació del balanç costos-ingressos (no només econòmics) a nivell empresarial, social, paisatgístic i mediambiental amb un horitzó a curt, mitjà i llarg terminis.

Per tot això, si l'Ajuntament d'Ossó de Sió, i, també, l'administració catalana, com sembla el cas, participés en aquesta mena d'actuacions, d'un impacte tan elevat per al territori, menystenint i obviant la necessària participació en la presa de decisions de la població local propera a l'àrea d'actuació (independentment de la seva adscripció municipal) i de totes les administracions afectades representaria un exemple més de com el mode de pensar tecnocràtic i jeràrquic sobre el model de desenvolupament segueix dominant a la Catalunya del segle XXI (a diferència, tot s'ha de dir, del que succeeix en el països més avançats del nostre entorn, i als quals des de la mateixa administració se'ns apel·la, molt i molt sovint, a que aspirem a assemblar-nos). Amb dinàmiques i plantejaments com aquests, la política nacional continua incomprendiblement mantenint a distància als agents locals en el procés formal de presa de decisions sobre projectes d'un impacte més que evident sobre el territori.

Segon.- CONTRADICCIÓ AMB ELS USOS I FUNCIONS DESITJABLES PER AL TERRITORI AFECTAT EN FUNCIÓ DE LA REGULACIÓ DE PROTECCIÓ QUE GAUDEIXEN

Entenem que l'**elevat grau de protecció** que gaudeix la zona (Xarxa Natura 2000, d'abast europeu, zona ZEPA i PEIN) impedeix absolutament el desenvolupament d'activitats com les proposades. De fet, el terme municipal d'Ossó de Sió presenta ja una sobreabundància d'instal·lacions ramaderes intensives, la qual cosa fa encara més insostenible progressar en una dinàmica de destrucció de la base física i mediambiental que encara es preserva.

En canvi, la **qualitat mediambiental, biològica i paisatgística** d'aquest entorn la converteix en un context ideal per al desenvolupament d'activitats econòmiques molt més respectuoses i sostenibles. Recordem, en aquest sentit, que al Pla Territorial Parcial de Ponent (Terres de Lleida), redactat d'acord amb la Llei 23/1983 de 21 de novembre i aprovat definitivament pel Govern de Catalunya en data 24 de juliol de 2007, i que forma part del Pla Territorial General, el qual representa el referent principal de la política territorial a desenvolupar en el nostre país, s'hi diu explícitament que aquests territoris

tenen un dels millors potencials de turisme rural de ponent, al gaudir d'un elevat grau de preservació emmarcat en un paisatge agrari singular que encara ha experimentat poques agressions. L'actuació que es pretén dur endavant suposa, en aquest context territorial concret, un d'aquestes agressions de les quals cal defugir. A dia d'avui, els arguments apuntats en aquest Pla Territorial segueixen sent vàlids, i la pròpia administració local aniria en contra directament d'aquest document si afavorís, tot aprovant activitats tan agressives, la destrucció parcial o total d'aquesta fràgil paisatge agrari i natural singular de qualitat, amb les conseqüències nefastes i definitives que se'n derivarien pel que fa a aital gran potencial de desenvolupament del turisme rural a la zona.

Aquestes altres activitats econòmiques (turístiques, mediambientals, patrimonials...) han d'esdevenir un complement (no pas un substitut) a les activitats econòmiques tradicionals de la zona, en el marc del desenvolupament d'un tramet econòmic per a aquest territori que ha d'esdevenir, necessàriament, més divers i sostenible. Fins al moment, però, i malgrat l'enorme potencial existent, aquestes altres activitats econòmiques no han estat objecte de desenvolupament, circumstància que, en gran mesura, ha d'atribuir-se a la falta de voluntat de les administracions locals per a apostar-hi fermament. Per tal d'implantar una trama econòmica moderna, sostenible i adaptada a les noves maneres d'entendre l'entorn resulta necessari desenvolupar dinàmiques i plantejaments que facin alhora compatibles i complementàries les oportunitats en els sectors de l'agroalimentari, la indústria, la logística i el turisme. Tot plegat, però, en el cas d'un territori com el nostre, ha de fonamentar-se en un respecte escrupolós per la preservació d'un paisatge bell i viu. El paisatge ha d'esdevenir, atès el seu potencial i la seva riquesa particular a les nostres terres, un element de marca. Tot això se'n va en orris, i esdevé impossible, si es duen a terme projectes que, com aquest, destrueix i trinxa per sempre més un territori perfectament preservat fins ara, afecta l'entorn mediambiental i, en definitiva, fragmenta i banalitzà allò que gaudia d'una qualitat i singularitats màximes. La destrucció de la base física de qualitat existent impossibilita, a la pràctica, desenvolupar aquestes altres activitats, ja que s'elimina la matèria primera amb què aquestes treballen. Les diverses activitats només són compatibles en un règim molt delicat d'equilibri: la planta que es vol construir trenca absolutament aquest equilibri i comporta la impossibilitat de desenvolupar altres activitats.

Tercer.- AFECTACIÓ SOBRE EL PAISATGE

El conjunt dels territoris on es vol ubicar aquesta planta i, de fet, una àrea extensa que supera els límits municipals i àdhuc comarcals de la zona, constitueixen una **part essencial** de la bella, tranquil·la i diversa Catalunya Rural. Malauradament, és cert que això no és percebut d'aquesta forma per bona part de la resta del país i, el que és pitjor, tampoc per una part important de la pròpia ciutadania local. Probablement, perquè la porció d'aquesta bella, tranquil·la i diversa Catalunya Rural a la qual pertanyen aquests territoris ha quedat fora, fins ara, de l'imaginari col·lectiu nacional en termes de valoració del Paisatge. Això explica, per altra banda, que aquestes terres acabin formant part, també, de la Catalunya sovint ignorada, menyspreada o desconeguda i, en la qual, per tant, sembla lícit endegar projectes destructius del sòl, el medi ambient i el paisatge que, en canvi, seria impensable de desenvolupar en altres contrades. Algunes de les raons d'aquest fet poden trobar-se, probablement, en el seguit de connotacions negatives que els catalans atribuïm erròniament al Ruralisme.

I el fet és que, en realitat, aquest Ruralisme és possiblement el component més important de la identitat d'aquestes terres i el que més qualitat ha proporcionat al seu Paisatge. Aquest territori és encara ara un exemple, tan reeixit com mal conegut i poc valorat, de la possibilitat d'**integrar i harmonitzar l'activitat agrícola i ramadera, la bellesa paisatgística, la qualitat de vida i la vida salvatge**. I és precisament aquesta

circumstància allò que atorga a aquestes terres l'essència de seva identitat, pròpia, rica i singular. Tot plegat, per altra banda, queda perfectament reflectit en el Catàleg de Paisatge de les Terres de Lleida, estudi oficial elaborat i publicat per l'Observatori del Paisatge, de la Generalitat de Catalunya, l'any 2010, on es destaca el Paisatge i el medi ambient com dos dels actius més potents que actualment disposa la comarca en termes de desenvolupament econòmic, expressant la necessitat de valoritzar el Paisatge d'aquests terres i de millorar-ne la seva qualitat general d'acord amb els agents de la zona; a més, en relació al paisatge i el patrimoni com a elements generadors de riquesa, podem concloure que, malgrat les dificultats i falta d'un suport institucional prou ferm, el sector turístic d'aquests territoris comença a activar-se gràcies a la popularització des de finals dels anys 90 de noves formes de turisme que posen l'èmfasi en els valors de l'entorn natural i en el patrimoni històric i cultural del territori. Sens dubte, la pitjor amenaça existent per al desenvolupament d'una indústria turística en aquesta zona fonamentada en la qualitat es troba en l'encaix paisatgístic deficient de noves activitats, de les quals la planta que aquí es proposa construir representa un cas paradigmàtic.

El Paisatge d'aquests territoris és, doncs, d'una qualitat extraordinària. Tan bell com desconegut i menysvalorat. No té res a envejar, però, als Paisatges més valorats ara com ara al nostre país, com per exemple puguin ser els de l'Empordà o el d'alguns racons dels Pirineus. És un Paisatge bell, únic, poc degradat, amb una identitat pròpia i, sortosament, encara ben viu. És per tot plegat que resulta tan singular, i que el seu potencial per a generar, ensems, benestar i progrés econòmic és encara tan gran. Per altra banda, és també un bé escàs, fràgil i no renovable: la seva degradació representa, sempre, un fet irreversible. Constatem com en els nostres dies la qualitat d'aquest Paisatge tan extraordinari comença a estar en greu perill. El Paisatge d'aquestes terres està patint, com a resultat principalment de la ignorància, la cobdícia i l'especulació, afectacions negatives molt profundes. I en la perspectiva de futur, les amenaces se succeeixen. En molt poc temps, i a mida que es continuïn acumulant accions negatives sobre el territori per part dels diversos agents públics i privats, aquest Paisatge, ara de qualitat, arribarà a un punt de degradació irreversible. Estem perdent, dia sí i dia també, riquesa, qualitat de vida i futur. Això és especialment perceptible al municipi d'Ossó de Sió, on la permissibilitat amb la construcció de plantes ramaderes de producció intensiva de caire pseudo-industrial ha estat molt alta. Pensem, doncs, que, pel bé de tots, cal aturar aquest procés creixent de degradació d'un bé tan preuat. Creiem, ensems, que amb l'aprovació i estímul de projectes com aquest en relació al qual presentem aquestes al·legacions l'administració catalana no juga pas a favor sinó més aviat en contra d'aquests objectius.

Bona part d'aquestes activitats negatives que esmentem, incloent la que aquí és objecte d'al·legacions, no suposen una actualització i evolució natural i sostenible de les activitats tradicionals, com seria desitjable, sinó un trencament radical d'aquestes dinàmiques i l'aposta, en canvi, per actuacions agressives, de caire industrial, pseudo-industrial o en tot cas de format intensiu, fora de lloc i de gran abast. El territori va prenent així un camí que l'allunya d'allò desitjable en termes de preservació de la seva riquesa paisatgística (i del que això té de positiu per al conjunt de la nostra societat), i l'apropa en canvi a una profunda fragmentació i banalització d'aquest element. La continuïtat i desenvolupament de les activitats esmentades comportarà a curt i mig termini la pèrdua dels valors propis del Paisatge de les nostres terres i, en conseqüència, també de la seva identitat tradicional, amb repercussions definitives en termes socials. Allò que més valorem d'aquest entorn desapareixerà per sempre més, sent com és un bé irrecuperable. La seva riquesa potencial, tant en termes sensibles com econòmics, també. Entenem, per tant, que resultaria molt més intel·ligent gestionar correctament els canvis i el desenvolupament econòmic, vetllant en tot moment perquè qualsevol dels canvis proposats hagi d'assegurar prèviament el respecte inexcusable i estricte del caràcter propi, la integritat i la qualitat del Paisatge.

El Paisatge d'aquestes terres és el rerefons de la dinàmica vital dels que hi residim, l'escenari on es desenvolupen les nostres vides. Un àmbit d'extraordinària bellesa que ens inspira i renova. És una font, fràgil i no renovable, de qualitat de vida. També és el recull d'un passat lentament sedimentat, amb múltiples capes, distribuïdes aquí i allà, que ens recorden constantment com el territori ha estat gestionat, treballat i en darrer terme viscut al llarg dels temps. Però també té, en termes més prosaics, una clara dimensió econòmica, tan important com les altres. La dinamització futura, moderna i sostenible, de les activitats agrícoles, ramaderes, turístiques i de serveis de la comarca entenem que ha de passar necessàriament pel manteniment inexcusable d'un nivell molt elevat d'exigència quant a la qualitat paisatgística. La qual cosa vol dir convertir aquest Paisatge en un actiu estratègic de futur, tot assumint les conseqüències i els efectes que d'aquest fet es derivin. I per assolir això, el primer que cal fer és assegurar la seva preservació i evitar qualsevol acció que suposi la seva destrucció. El projecte en relació al qual presentem les al·legacions suposa, en el seu conjunt, una acció extraordinàriament agressiva envers tots aquests plantejaments, i s'orienta en un sentit absolutament contrari al que en matèria de desenvolupament entenem que seria desitjable per a aquestes terres.

En darrer terme, convé dir que pel que fa al concepte de "Paisatge" i tot el que hi té relació, prenem com a referència un seguit de documents essencials, marc legal i producció científica de referència, entre els quals convé esmentar (malgrat no ser els únics) la Llei Catalana del Paisatge, el Conveni Europeu del Paisatge, la Convenció d'Aarhus i les reflexions i documents produïts per l'Observatori del Paisatge. Apuntem, igualment, la necessitat de diferenciar el concepte "Paisatge", i el seu profund contingut, significat i transcendència, d'altres conceptes als quals podria erròniament assimilar-se, com ara "medi natural", "medi ambient", etc. El Conveni Europeu del Paisatge converteix el Paisatge en un objecte de dret de les poblacions, definint-lo com "qualsevol part del territori tal como la percep la població, el caràcter de la qual sigui el resultat de l'acció i la interrelació de factors naturals i/o humans" (*Conseil de l'Europe*, 2000a, Art. 1). El Paisatge, en el Conveni Europeu del Paisatge, representa quelcom més que una àrea geogràfica, expressant igualment les percepcions d'un àrea que les societats comparteixen, valoren i utilitzen. A més, la qualitat de vida de la població es converteix en un criteri molt rellevant per a les polítiques ambientals europees. Perquè el Paisatge, tal i com el defineix el Conveni Europeu del Paisatge, no és simplement un conjunt d'objectes materials, sinó que és igualment la seva percepció per la població, que projecta en ells els seus valors i la seva cultura, es a dir és un patrimoni intangible. Tot això, com diem, quedaria anorreat si aquest projecte es du a terme.

Quart.- DESENVOLUPAMENT INSOSTENIBLE

Tenim la certesa, igualment, que el desenvolupament d'aquesta mena de projectes **no suposa beneficis econòmics substancials** per a aquestes terres i, més enllà d'això, que es tracta de projectes que en cap cas s'adiuen amb el tipus de desenvolupament econòmic sostenible desitjable. Aquest desenvolupament sostenible desitjable s'està conformant i expressant actualment en el nostre territori en base al desenvolupament de nombrosos projectes empresarials relacionats amb el turisme de qualitat, paisatgístic, natural, patrimonial i cultural, així com amb una producció agrícola i ramadera que igualment es pretén sigui de qualitat.

Tots aquests plantejaments resulten incompatibles amb el desenvolupament de projectes com el que es pretén dur a terme a la zona ja que el desenvolupament d'un implica necessàriament haver de renunciar a l'altre. El Paisatge, entès com a actiu econòmic, resulta del tot incompatible amb aquesta mena d'explotacions que hom pretén ara dur a terme, i resulta, en canvi, la base imprescindible sobre la qual fonamentar la via de desenvolupament econòmic que aquests territoris havien començat poc a poc a endegar.

Expressem, en aquest sentit, la incompatibilitat d'aquesta mena de projectes i explotacions amb els usos del sol existent i amb nombroses activitats locals d'origen tradicional i turístiques i les dinàmiques endegades de desenvolupament econòmic comarcal futur.

Hem de fer notar, igualment, amb estupor, que projectes com aquests, que a casa nostra encara es plantegen amb una simplicitat aberrant (fins i tot amb el sorprenent vist-i-plau de les administracions), serien del tot impensables en altres països europeus més avançats (als quals entenem que hauríem d'aspirar a assemblar-nos en aquesta i altres qüestions) en contextos territorials, socials i paisatgístics similars. I que el fet que a casa nostra, en canvi, encara ens els plantejem (i, fins i tot, insistim, es promoguin des de l'administració!), a principis del segle XXI, indica l'absència d'una correcta valoració de la qualitat del Paisatge d'aquestes terres per part d'aquesta administració. Aquesta circumstància deriva, a banda de les raons expressades més amunt, del fet que les pràctiques de conservació, ordenació i gestió del Paisatge no s'hagin institucionalitzat a Catalunya fins al primer decenni del segle XXI. L'existència d'una oposició social forta, racional i eficaç al desenvolupament de projectes destructius com aquest en països més desenvolupats que el nostre es relaciona moltes vegades (como succeeix per exemple a Anglaterra, Escòcia o Holanda) amb l'existència de poderoses organitzacions de protecció del Paisatge arrelades en notables i valuoses tradicions socioculturals, absents encara al nostre país per raons de caire històric.

No cal caure en ingenuïtats ni idealismes conservacionistes: el futur d'aquestes terres passa perquè aquest territori estigui **obert a noves oportunitats**, promogui la creació de petites i mitjanes empreses de capital local que explorin nínxols de mercat complementaris a les grans empreses ja existents. Però aquestes han de ser condicionades a l'existència i manteniment inexcusable i escrupolós d'un Paisatge viu i revaloritzat (la qual cosa implica no fragmentar-lo ni banalitzar-lo). Cal assentar la necessitat de defugir, per incompatibles amb aquests anhels, propostes empresarials alienes, brutes, impròpies, degradants i/o de gran impacte, i apostar en canvi per impulsar i fer compatibles les millors opcions i oportunitats de desenvolupament d'activitats ja existents, d'atracció de més valor afegit i netes, en un marc de mitjanes i petites empreses. Una bona línia de treball, en aquest sentit, és incentivar la producció de proximitat, ecològica i/o artesanal, conjuntament amb la creació de productes amb denominació d'origen; és a dir, en definitiva, vincular l'agricultura comarcal a activitats agroalimentàries de valor afegit.

A més, hauria de ser sobrer recordar les responsabilitats que tenim les generacions actuals envers les futures, i no només perquè la Declaració de la UNESCO de 12 novembre de 1997 així ho establís (o les Recomanacions del 15 novembre de 1989, de 16 de novembre de 1972, la d'11 de desembre de 1962, la convenció del 17 octubre de 2007 o la Convenció del 16 de novembre de 1972). La Llei catalana del Paisatge (Llei 8/2005, de 8 de juny, de protecció, gestió i ordenació del Paisatge, DOGC núm. 4407, pàg. 17625, de 16.6.2005) indica, en el seu Preàmbul, que la "*riquesa paisatgística constitueix un patrimoni ambiental, cultural, social i històric que influeix en la qualitat de vida dels ciutadans i que esdevé sovint un recurs de desenvolupament econòmic, en particular per a les activitats turístiques, però també per a les agrícoles, ramaderes i forestals*". En aquest sentit cal dir novament que el Paisatge d'aquestes terres és encara d'una molt elevada qualitat, especialment comparat amb el d'altres territoris del país. Hi destaquen, com hem explicat anteriorment, la seva singularitat i diversitat, així com el grau de conservació que encara manté i el potencial de dinamització turística que atresora. Tot plegat el fa un Paisatge únic. Resulta evident, per tant, tot emparant-se en el que s'indica en el Preàmbul de la Llei del Paisatge, que aquest Paisatge representa un Patrimoni comú, en aquest cas –a més– ben preservat, el qual ha de ser en conseqüència objecte de protecció integral per part de la màxima administració de Catalunya. Projectes com el que en relació al qual presentem aquestes al·legacions tan sols poden aportar degradació a un Paisatge ara com ara d'una extraordinària bellesa. Així doncs, aprovant o estimulants la realització d'aquest projecte, les administracions, i molt

especialment l'administració local, s'estaria posant justament en la posició contrària de la que li pertoca, segons la legislació, com a garant i protector d'aquesta riquesa patrimonial de qualitat.

En aquest sentit, cal parar atenció que la **Llei del Paisatge** qualifica en el seu Preàmbul com a "dissortats" ("desgraciats", "esdeveniments funestos") i, per tant, no desitjables, els processos de degradació i de banalització del Paisatge. Tot constatant-se, com és pot intuir fàcilment, que el desenvolupament del projecte d'aquesta planta comportaria necessàriament la degradació i banalització d'aquest paisatge, i seguint l'esperit del preàmbul de la Llei expressat en les paraules esmentades, demanem que s'aturi definitivament la seva tramitació al tractar-se aquest, efectivament, d'un fet "dissortat" per a la zona.

El disseny i implementació del projecte, així com les activitats posteriors que se'n deriven, vulneren els Principis que han d'inspirar l'**actuació dels poders públics en matèria de Paisatge**, exposats en l'article 2 de la Llei catalana sobre Paisatge, especialment pel que fa a:

- Principi: "*Afavorir l'evolució harmònica del Paisatge d'acord amb els conceptes d'utilització racional del territori, de desenvolupament urbanístic sostenible i de funcionalitat dels ecosistemes*". En cap cas pot acceptar-se que el desenvolupament de l'activitat proposada afavoreixi aquesta evolució harmònica. Ans al contrari, suposa una acció extraordinàriament agressiva i fora de lloc i que vulnera el principi de sostenibilitat.
- Principi: "*Preservar, amb l'adopció de mesures protectores del Paisatge, el dret dels ciutadans a viure en un entorn culturalment significatiu*." El disseny i implementació del projecte, així com les activitats posteriors que se'n deriven, implica necessàriament la destrucció del Paisatge i, per tant, la seva banalització i la pèrdua de singularitat. Aquest fet vulnera frontalment el dret dels ciutadans a viure en un entorn culturalment significatiu, principi expressat en aquest article 2 de la Llei de Paisatge i recollit també en el Conveni Europeu del Paisatge, assumit per l'administració catalana.
- Principi: "*Considerar les conseqüències sobre el Paisatge de qualsevol actuació d'ordenació i gestió del territori i valorar els efectes de l'edificació sobre el Paisatge*". Resulta evident que en cap cas hom ha considerat de manera prou consistent (més enllà d'aspectes genèrics i superficials) les conseqüències reals i notables que sobre el Paisatge suposa aquest projecte, per la qual cosa resulta necessari aturar-lo.

A banda de la Llei catalana, el **Conveni Europeu del Paisatge**, aprovat pel Consell d'Europa el dia 20 d'octubre de 2000 (al qual el preàmbul de la Llei del Paisatge ja indica que el Parlament de Catalunya, per mitjà de la Resolució 364/VI, del 14 de desembre de 2000, s'adhereix) reclama a tots els països membres que posin en pràctica polítiques de Paisatge, que és definit com "*un element essencial per al benestar individual i social, la protecció, gestió i planejament del qual comporten drets i deures per a tothom*". Entenem que en el marc d'una autèntica política de Paisatge que contempli el Paisatge com un element essencial per al benestar individual i social un projecte, com aquest, que suposa la degradació i banalització de zones diverses d'un Paisatge de tanta qualitat no té cabuda, i per tant demanem la posada en pràctica en aquest cas de polítiques de Paisatge homologables a les pròpies dels països europeus més avançats en aquesta matèria i, en conseqüència, que s'aturi definitivament el projecte. La seva implementació suposaria una deixadesa i un incompliment per part de l'administració de les directrius sobre protecció del Paisatge assumides amb la signatura i adhesió del Conveni Europeu del Paisatge. En

aquest sentit, trobem els següents motius fonamentats dins el Conveni Europeu del Paisatge:

- En el Preàmbul del Conveni Europeu del Paisatge, en relació als països signats i als que s'hi adhireixen, s'indica el següent: *"Constatem que, pel que fa a l'interès general, el Paisatge té un paper important en els àmbits cultural, ecològic, mediambiental i social, que constitueix un recurs favorable per a l'activitat econòmica i que si es protegeix, es gestiona i se'n fa una ordenació adequada pot contribuir a la creació de llocs de treball"*.
- Així mateix, també s'hi indica que *"Som conscients que el Paisatge contribueix a elaborar les cultures locals i que representa un component fonamental del patrimoni cultural natural d'Europa, alhora que contribueix al benestar dels éssers humans i a consolidar la identitat europea"*.
- De tot plegat es desprèn que la destrucció i banalització, amb coneixement de causa com seria el nostre cas, d'un Paisatge de qualitat com aquest representa un atemptat al patrimoni comú i a la qualitat de vida, benestar i desenvolupament econòmic de la societat. Com sigui que la Generalitat es va comprometre, mitjançant l'adhesió a aquesta Convenció del Consell Europeu, a vetllar per tal que això no es produeixi (més encara quan el mal és evitable, com és el cas) demanem en nom d'aquests principis d'adhesió que s'aturi completament el projecte per tal d'impedir la destrucció i/o banalització i/o fragmentació d'aquest Paisatge singular.
- En l'article 5.d d'aquest mateix Conveni els signants i adherits es comprometen a *"integrar el Paisatge en les polítiques d'ordenació del territori i d'urbanisme i en les polítiques cultural, mediambiental, agrícola, social i econòmica, i també en altres polítiques que puguin comportar un efecte directe o indirecte sobre el Paisatge"*. Entenem que l'aprovació del projecte en relació al qual efectuem aquestes al·legacions, i els resultats negatius que necessàriament el seu desenvolupament tindria envers un Paisatge singular i de qualitat com és aquest, evidenciarien que l'administració local i catalana no integra efectivament el Paisatge en les seves polítiques d'ordenació del territori, d'urbanisme, cultural, mediambiental, agrícola, social i econòmica, a diferència del que es va comprometre a fer assumint i adherint-se a la Carta Europea del Paisatge. Comminem, doncs, a les administracions a que ho facin i, com a conseqüència directa d'aquest fet i amb coherència amb el Conveni, que aturin completament el projecte.

També dins la normativa europea, la Directiva Hàbitats 92/43 CEE DEL CONSELL de 21 de maig de 1992 relativa a la conservació dels hàbitats naturals i de la fauna i flora silvestres, disposa al seu article 6 que *"els Estats membres adoptaran les mesures apropiades per evitar, a les zones especials de conservació, la deterioració dels hàbitats naturals i dels hàbitats d'espècies, així com les alteracions que repercuteixen en les espècies que hagin motivat la designació de les zones, en la mesura en què aquestes alteracions puguin tenir un efecte apreciable pel que fa als objectius de la present Directiva"*. En el marc del **desenvolupament de les ZEC i en les ZEPA**, preveu un seguit de mecanismes destinats a assolir l'objectiu de protecció proposats. Així trobem com s'hi imposa:

- L'elaboració d'un Pla de gestió i de les mesures reglamentàries, contractuals i/o administratives necessàries per a les exigències ecològiques dels tipus d'hàbitats i espècies d'interès comunitari que hi ha a l'espai (article 6.1)
- L'avaluació de les repercussions de plans i projectes que no tinguin relació directa amb la gestió de l'espai o que no són necessaris per a aquest, i que puguin afectar de manera apreciable, individualment o en combinació amb d'altres plans i projectes, l'espai i els objectius de conservació (article 6.3)

- L'aplicació de mesures de conservació apropiades per evitar el deteriorament dels hàbitats i les espècies presents a l'espai (article 6.2)
- La vigilància de l'estat de conservació dels hàbitats i de les espècies, especialment en el cas de les prioritàries (article 11)
- L'elaboració d'un informe de seguiment del grau de compliment dels objectius de la Directiva d'hàbitats cada 6 anys (art. 17.1 i 17.2)

Aquesta Directiva europea (que tenia ens els seus precedents la Directiva d'aus, el Conveni de Berna i el Projecte CORINE biòtops) representa, actualment, i juntament amb la Directiva d'aus, l'instrument més important d'aplicació a tot el territori de la Unió Europea (UE) per a la conservació dels hàbitats, les espècies i la biodiversitat i fou transposada a la reglamentació estatal per Reial decret 1997/1995, de 7 de desembre, pel qual s'estableixen mesures per contribuir a garantir la biodiversitat mitjançant la conservació dels hàbitats naturals i de la fauna i flora silvestres. Posteriorment, el Consell de les Comunitats Europees va aprovar la Directiva 97/62/CE, de 27 d'octubre de 1997, que va adaptar al progrés científic i tècnic la Directiva 92/43/CEE. Bàsicament fa una millora, modificació i substitució dels annexos I i II de la Directiva d'Hàbitats. En la legislació espanyola, aquesta nova directiva que modifica la Directiva d'Hàbitats ha quedat transposada mitjançant el Reial decret 1193/1998, de 7 de desembre, pel qual es modifica el Reial decret 1997/1995.

En definitiva, doncs, **aquest permís vulneraria totes les proteccions d'àmbit local, nacional, estatal, europeu i internacional vigents al territori**, a més d'anorrear tots els ingents esforços que des d'entitats públiques i privades a nivell local, regional i internacional es realitzen per al desenvolupament sostenible d'aquest territori.

Cinquè.- AFECTACIONS MEDIAMBIENTALS I FAUNÍSTIQUES

Cal recordar que la localització de la planta, situada en el perímetre del terme municipal d'Ossó de Sió, comporta que es trobi a tocar de diversos nuclis inclosos dins del terme municipal de Tàrrega. Resulta per tant pertinent recordar un treball que es va efectuar l'any 2003 a tot el municipi per a elaborar el **Catàleg del Patrimoni Natural del Municipi de Tàrrega**. El treball té un gran valor científic, ja que va ser elaborat per un equip de biòlegs i ambientòlegs, els quals van destacar que **els hàbitats d'interès comunitari de la zona dels plans de Conill (directament afectats per aquest projecte) són els més ben conservats del terme**. També van destacar l'interès i la fragilitat de la bassa de Conill, amb espècies d'amfibis de prioritat màxima, així com la presència de gran nombre d'espècies d'aus i mamífers altament protegides per la Directiva Europea d'Hàbitats i Espècies protegides. En base a aquest treball fet per l'Ajuntament de Tàrrega, resulta del tot pertinent instar les diverses administracions a que és garanteixi l'equilibri ecològic d'aquest entorn protegit així com la qualitat de les aigües pluvials que arriben a la bassa de Conill, circumstància incompatible amb el desenvolupament d'aquest projecte.

De fet, el profund anàlisi d'aquesta zona, directament afectada per aquest projecte de planta, demostra, de manera rotunda, l'extraordinària riquesa mediambiental i faunística d'aquest sector. Aquesta circumstància resulta especialment destacable, i sobretot reforçada, si recordem que ens trobem en una àrea de Xarxa Natura 2000, en les quals regeixen les directrius comunitàries, especialment sensibles a aquestes evidències. I, de la mateixa forma, especialment estrictes quan es tracta de preservar la integritat d'aquests entorns sense afectacions. Sens dubte, l'argumentari aportat en aquest treball, sumada a la protecció legal existent per a aquesta zona a una escala europea, resultaria un argumentari especialment notable i, certament, definitiu, davant dels tribunals de justícia europeus, competents en la matèria.

En el rerefons de tot plegat, trobem una nova instal·lació que pretén potenciar l'avenç cap al precipici d'un **model industrial de producció agro-ramadera absolutament insostenible i condemnat al col·lapse**. Frenar aquesta instal·lació també suposa defensar la presa de consciència perquè els professionals agricultors i ramaders de la comarca sàpiguen compatibilitzar la seva activitat amb la protecció del medi ambient i perquè, amb el temps, els ajuntaments i les altres administracions implicades acabin acceptant un model agroalimentari més eficient i amb menys impactes, tal com demanda, cada vegada amb més força, la societat. Les terres de la plana de Lleida, pateixen ja a hores d'ara una **excessiva concentració d'explotacions ramaderes**, especialment de porcí, que provoquen l'assecament de fonts i torrents per l'alt consum d'aigua, la contaminació de les aigües subterrànies i de rius, l'excés de trànsit de vehicles pesats per carreteres secundàries, la forta medicació del bestiar que no ha evitat la difusió de malalties i en canvi ha disminuït la qualitat de la carn (perjudicant el seu prestigi) i la intromissió industrial al camp, a través del monopoli de potents grups agro-ramaders (un dels quals, precisament, és el promotor de la instal·lació objecte de les presents al·legacions), en un procés que avença cap a la desaparició de les activitats pageses tradicionals i la utilització quasi exclusiva del camp per activitats alienes a la pagesia. Aquest model és absolutament denunciable i és exigible un canvi de rumb, vers una nova política de desenvolupament agro-alimentari que posi l'accent en la qualitat, per comptes de la quantitat, i posi la mirada en un model de futur, i no pas en el benefici a curt termini. En aquest sentit, l'agricultura i ramaderia ecològica i biodinàmica, o el retorn a pràctiques tradicionals, serien lloables pràctiques que l'administració i el camp han de tenir en consideració per a assolir un model agro-ramader sostenible.

Sisè.- IL-LEGALITAT DE L'ACTUACIÓ DINS LA ZONA DE PROTECCIÓ XARXA NATURA 2000 (d'acord amb el TSJE i la Directiva Hàbitats 92/43 de 21 de maig de 1992)

En el mateix sentit que hem apuntat anteriorment, l'edificació d'aquesta planta a la zona implicaria que els **projectes de sostenibilitat i desenvolupament** definits per la Xarxa Natura 2000, el PEIN o les zones ZEPA quedarien igualment anorreats i mancats d'aplicabilitat. Tots els arguments fins ara apuntats en el conjunt de tots els punts anteriors resulten més que suficients com per a efectuar una demanda davant dels Tribunals de Justícia de la Unió Europea. La proposta d'edificar una planta en plena zona Natura2000 (que, a més, és PEIN i ZEPA) per a tractar residus, que inclou, a més, elements fora de lloc com basses i una nau de fins a 4 metres (a la qual cosa cal afegir el previsible trànsit rodat associat i, encara pitjor, la previsió que el projecte pugui veure's ampliat en properes actuacions), a banda de resultar certament aberrant en aquest context, **incompleix absolutament les normatives comunitàries** i, de manera especial i flagrant, la Directiva Hàbitats (DIRECTIVA 92/43/CEE del Consell de 21 de maig de 1992 relativa a la conservació dels hàbitats naturals i de la fauna i flora silvestres) que regula la Xarxa Natura2000. En funció d'aquesta normativa aquesta planta, simplement, no es pot construir en aquesta zona.

Recordem que l'article 6 d'aquesta **Directiva Hàbitats** indica, en els seu apartat 2, que:

Article 6

2. Els Estats membres adoptaran les mesures apropiades per a evitar, en les zones especials de conservació, el deteriorament dels hàbitats naturals i dels hàbitats d'espècies, així com les alteracions que repercuteixin en les espècies que hagin motivat la designació de les zones, en la mesura en què aquestes alteracions puguin tenir un efecte apreciable en el que respecta als objectius de la present Directiva. Qualsevol pla o projecte que, sense tenir relació directa amb la gestió del lloc o sense ser necessari per a la mateixa, pugui afectar de forma apreciable aquests llocs, ja sigui individualment o en combinació amb altres plans i projectes,

se sotmetrà a una adequada avaluació de les seves repercussions en el lloc, tenint present els objectius de preservació d'aquest lloc. A la vista de les conclusions de l'avaluació de les repercussions en el lloc i supeditat a allò que es disposa en l'apartat 4, les autoritats nacionals competents tan sols es declararan d'acord amb aquest pla o projecte després d'haver-se assegurat que no causarà perjudici a la integritat de lloc en qüestió i, si procedeix, després d'haver-lo sotmès a informació pública.

(Aquest apartat 2, així com el 3 i 4, s'apliquen també en zones ZEPA, i per tant afecta doblement el cas que ens ocupa. El legislador va establir un regim de mesures especials de conservació per a les ZEPA declarades d'acord a la Directiva sobre aus, d'acord amb els apartats 1 i 2 del seu article 4)

En definitiva, el projecte de planta del que estem parlant **vulnera**, al nostre entendre, de manera flagrant el punt 2 de l'article 6 de la Directiva Hàbitats de la UE, degut al fet suposa:

- a) Un deteriorament evident d'un hàbitat natural
- b) Té un efecte apreciable en els objectius de la Directiva Hàbitats.
- c) Les avaluacions efectuades fins ara no han estat en cap cas suficients.
- d) En cap cas el procediment seguit ha tingut com a prioritat, tal i com marca l'articulat, el principi de preservació del lloc, sinó el de cercar la manera de tirar endavant el projecte
- e) En cap cas (ans al contrari) es pot assegurar que el projecte no causarà perjudici a la integritat del lloc; en realitat, ben bé el contrari, resulta evident que causarà un perjudici.

I tot això, independentment de les consideracions i àdhuc permisos que hagi atorgat prèviament la Generalitat de Catalunya (recordem que en aquest cas la darrera instància és la Unió Europea).

Convé apuntar, igualment, que actualment existeix una ampla jurisprudència al respecte de la Directiva Hàbitats, emanada de les demandes elevades als Tribunals de Justícia europeus, i que podeu consultar aquí, en el document "*Jurisprudencial del Tribunal de Justícia de la Unió Europea en les Directrius d'Aus Silvestres i d'Hàbitats*":

http://www.seo.org/wp-content/uploads/2012/10/MANUAL_JURISPRUDENCIA.pdf

D'aquesta jurisprudència emanen diverses circumstàncies que són del tot pertinents en el cas que ens ocupa. Així, per exemple, i tal i com s'indica en aquest document, quant en l'apartat 2 de l'article s'indica que cal "*evitar el deteriorament*" d'aquets entorn, en cap cas es pot prendre aquesta declaració del legislador com una simple declaració retòrica. Aquesta és una circumstància dirimida pel Tribunal de Justícia de la UE i sobre la qual, com diem, existeix una jurisprudència molt clara, la qual indica que la seva transposició ha de ser precisa i concreta. La UE ha dictaminat que les mesures adoptades en aquests espais han d'**evitar intervencions que comportin riscos de reducció de la superfície** (no cal dir que el projecte aquí presentat suposa una reducció de la superfície), destrucció d'espècies prioritàries o eliminació de característiques dels llocs.

En altres apartats d'aquesta mateixa normativa es regula sobre l'Avaluació d'Impacte Ambiental, però en uns termes del tot estrictes i perfectament definits. Es diu que, per a abordar el desenvolupament de l'Avaluació d'Impacte Ambiental ha d'existir una **simple probabilitat** de que tingui lloc un impacte negatiu (circumstància que en aquest cas és evident). L'avaluació "*adequada*", per a ser-ho, ha de tenir en consideració els objectius de conservació del lloc i, a més, no podrà evitar l'avaluació dels efectes sinèrgics i acumulatius amb altres projectes o actuacions.

Respecta de les "*raons imperioses d'interès públic de primer ordre, incloses raons d'índole social i econòmica*" que, eventualment, podrien, segons aquesta legislació, justificar un projecte d'aquesta mena en Xarxa Natura 2000, la jurisprudència indica taxativament que aquestes raons es refereixen a situacions en les que els plans o projectes previstos **demostrin ser indispensables**:

- En el marc de mesures o polítiques destinades a protegir valors fonamentals per a la vida dels ciutadans (salut, seguretat, medi ambient, etc.).
- En el marc de polítiques fonamentals per a l'Estat o la societat.
- En el marc de la realització d'activitats de naturalesa econòmica o social per a complir obligacions específiques de servei públic.

En cap cas el projecte de planta presentat pot encabir-se en cap d'aquests tres supòsits. I, en qualsevol cas, existeixen molt clarament opcions alternatives que farien viable fer la planta i preservar alhora aquest espai protegit, com, per exemple, la més fàcil i directa, aixecar la planta en una zona propera ja degradada, polígon industrial, etc. En aquest sentit, la mateixa jurisprudència indica explícitament que mai no es podrà acceptar escometre el pla o projecte tot i que es demostrï l'existència de "*raons imperioses d'interès públic de primer ordre*" a no ser que realment no existeixin solucions alternatives, malgrat que aquestes solucions alternatives impliquin problemes tècnics o econòmics. Tot plegat, doncs, resultaria molt fàcilment argumentable davant el tribunal de Justícia de la UE a la llum de la jurisprudència existent i de les característiques del projecte presentat. Per altra banda, i en base a aquesta jurisprudència, qualsevol Avaluació d'Impacte Ambiental que no parteixi d'aquestes consideracions resultaria igualment del tot insuficient davant del Tribunal de Justícia de la UE.

En relació a aquesta normativa europea, recordem novament que aquesta prohibeix construir en aquestes àrees (Xarxa Natura 2000, zones ZEPA, PEIN, etc.), tal i com hem pogut comprovar, si els projectes suposen un "*impacte significatiu*" a l'hàbitat en qüestió. Tan sols existeix una excepció, tal i com va subratllar el dia 15 de maig de 2014 passat una sentència del Tribunal de Justícia de la UE sobre la qual en parlem més endavant: quan existeixin "*raons imperioses d'interès públic*" i no hi hagi solucions alternatives. Si es donen aquestes condicions, en tot cas l'Estat ha de prendre mesures per a compensar el dany creat, compensacions que han de ser adients i prèvies a l'actuació.

En base a això, cal que l'administració local competent en la concessió de permisos, en aquest cas l'Ajuntament d'Ossó de Sió, sigui del tot conscient del que tot plegat significa realment i, en darrer terme, implica. En primer lloc, el fet que, tot i que les administracions regionals (Generalitat) i àdhuc les estatals emetin informes favorables al projecte, aquest fet no implica, necessàriament, que el projecte s'avingui a la normativa que regula els espais Natura 2000 (en aquest cas, la Directiva Hàbitats), al tractar-se aquesta d'una **normativa d'àmbit comunitari**. L'actual administració de la Generalitat de Catalunya s'ha caracteritzat per una interpretació més que laxa respecte la permissivitat a l'hora de desenvolupar projectes agressius d'aquesta mena en entorns Xarxa Natura 2000. Una part d'ells, però, vulneren la Directiva Hàbitats flagrantment i, per tant, són susceptibles de ser duts davant del Tribunal de Justícia de la UE. De fet, en el cas que ens ocupa en aquest document, es disposa de prou argumentari com per a apel·lar davant del Tribunal de Justícia de la UE amb probabilitats més que notables que aquesta cort atorgui la raó al demandant. I cal recordar, en aquest sentit, que aquestes sentències obliguen a la **reversió immediata del dany causat, és a dir, en aquest cas, a enderrocar la planta** (si aquesta ja s'hagués construït) i a retornar l'àrea a l'aspecte original que tenia originalment, a banda d'indemnitzar els danys ocasionats i el lucre cessat a les promotores de la planta que foren esperonades amb la concessió de les llicències per tirar-les endavant. Segons la jurisprudència existent sobre la qüestió (consultable en l'enllaç que anteriorment hem esmentat), les amplies despeses que aquest fet generaria recaurien directament en el

responsable d'atorgar els permisos (no sobre el propietari), és a dir, en aquest cas, l'Ajuntament d'Ossó de Sió. Davant de l'escrupolositat i contundència habitual del Tribunal de Justícia de la UE a l'hora de tractar aquests casos, i del perill que això pot comportar en darrer terme, ens veiem en l'obligació de comminar a l'Ajuntament d'Ossó de Sió a no atorgar uns permisos que, molt previsiblement, poden comportar, a mig termini, un greuge econòmic important a les arques municipals, si s'ha d'acabar fent càrrec, com sembla previsible, de les despeses de revertir l'obra feta i d'indemnitzar al seu promotor.

Per tal de reforçar aquesta idea, convé recordar que fa molts poc dies, el 15 de maig de 2014, aquest Tribunal de Justícia de la UE va tornar a establir (i no era pas la primera vegada) una contundent jurisprudència al respecte, al donar la raó als demandants respecte una ampliació d'una autopista realitzada pel Govern holandès. El Govern holandès va decidir en 2011 modificar el traçat de l'autopista A2, una via molt transitada, entre Den Bosch i Eindhoven. Es va trobar amb un problema: el projecte afectava un espai de la Xarxa Natura 2000. En concret, ampliar l'autopista perjudicava, per la dessecació i l'acidificació dels sols, un hàbitat de 6,7 hectàrees de praderies. El Govern holandès va continuar endavant, emparant-se en l'únic element de la Directiva Hàbitats que permetria dur endavant una acció d'aquesta mena, és a dir, adduint que es tractava d'un projecte d'imperiós interès públic i que no existien solucions alternatives. Tal i com també contempla la normativa, fins i tot va mirar de compensar el mal causat tot creant noves praderies en una zona properes. Malgrat això, i un cop l'obra ja estava feta, el Tribunal de Justícia de la UE dictaminà que el govern no actuà correctament, ja que dictaminà (a l'inrevés del que havien assegurat insistentment els governs local, regional estatal) que el projecte en cap cas es podia considerar d'imperiós interès públic i, menys encara, es podia considerar que no existien solucions alternatives. El resultat ha estat que el govern holandès ha de desfer l'autopista realitzada, assumint tota la despesa que això comporti. Aquesta sentència estableix jurisprudència a tota Europa i reforça la Directiva Hàbitats a l'aclarir de forma molt taxativa que no es pot construir en un lloc Natura 2000 si amb això resulta afectat un hàbitat protegit (com és el cas que ens ocupa) i que en cap cas es pot fer un ús fraudulent del concepte "*interès públic imperiós*" per a dur endavant aquests projectes.

Podeu consultar la notícia aquí:

http://sociedad.elpais.com/sociedad/2014/05/15/actualidad/1400184547_309931.html

I la sentència aquí:

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=152343&pageIndex=0&doclang=ES&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=336630>

Aquesta sentència il·lustra també com, davant de la Justícia Europea resulten del tot infructuosos els artificis argumentals i les manipulacions que, malauradament, encara avui dia a casa nostra permeten tirar endavant determinats projectes. Ja hem dit que un dels conceptes claus de la Directiva Hàbitat (que regula, recordem, la protecció de la Xarxa Natura 2000) i que esdevé, de fet, l'únic argument vàlid per a construir en aquestes àrees protegides és el de les "*raons imperioses d'interès públic*", i sempre i quan no hi hagi solucions alternatives. A casa nostra, tant les administracions locals com la pròpia Generalitat fan sovint un ús manipulat i aprofitat d'aquest apunt, atorgant la categoria d'interès públic a projectes que, en realitat, no ho són pas, com és el cas de la planta que aquí es proposa. És evident que aquest comportament, en certa manera un frau de llei, funciona a casa nostra, emmarcat en el que, malauradament, és encara massa propi de la nostra cultura política. En canvi, la UE és molt més estricta en aquesta qüestió i sempre que li ha arribat una denúncia relacionada amb la interpretació sobre el que cal o no considerar d'interès públic ha actuat de manera inflexible, com hem pogut comprovar amb l'exemple anterior (que, per altra banda, estableix, insistim, jurisprudència al respecte). En el cas que ens ocupa, reiterem que al nostre entendre la base única sobre la que se

sustenta el permís, ço és, que es tracta d'un projecte d'interès públic, és el resultat d'una consideració incompatible amb la voluntat del legislador i que, per tant, arribat el cas, hauria de ser duta davant del Tribunal de Justícia de la UE, el qual, presumiblement, atorgaria la raó al demandant. Pel que fa a aquesta planta, resulta del tot evident que, davant de la UE, no es pot considerar de cap manera que el projecte sigui d'interès públic i que no existeixin solucions alternatives, malgrat que les administracions regionals i locals puguin indicar el contrari, tal i com, en l'exemple anterior, feien les administracions holandeses.

En darrer terme, cal recordar que segons la Directiva Hàbitats, fins i tot en el cas que fos justificat construir en un espai Natura 2000 caldria dur a terme **accions compensatòries**. I, sobretot, deixa molt clar que aquestes accions compensatòries han de ser **suficients i prèvies a l'actuació**, i mai dutes a terme posteriorment a ella. En aquest sentit, recordar que el Tribunal de Luxemburg, tot responent a una petició d'aclariment del Consell d'Estat holandès respecte del cas particular que abans hem detallat, remarca que la Directiva Hàbitats **no permet compensar amb posterioritat**, como pretenia Holanda, els efectes negatius d'una actuació en una zona Natura 2000. En aquestes àrees protegides, insistim, els projectes que afecten a un hàbitat estan prohibits en tots els casos, amb una única excepció: quan existeixin "raons imperioses d'interès públic" i no hi hagi solucions alternatives. Només en aquest cas, que no era el de l'autopista A2 (igual que no ho és el de la planta que aquí ens ocupa, com és fàcilment demostrable) el que ha de fer l'estat membre es prendre mesures compensatòries pel dany que crea el projecte en qüestió. Per tant, fins i tot el fet de no haver previst, en el cas que ens ocupa d'aquesta planta, la realització d'unes accions compensatòries adients i prèvies **podria ser clarament objecte de denúncia davant el Tribunal de Justícia de la UE**. I, en darrer terme, i davant d'una eventual sentència contrària al projecte de la planta, cal incidir en el fet que tampoc seria possible per a l'Ajuntament que ha atorgat el permís tractar de mantenir l'edificació tot oferint a canvi una compensació d'aquesta mena que, com diem, quedaria ja fora de la legislació. Les conseqüències, especialment econòmiques, de la sentència haurien de ser assumides, doncs, de forma inexorable.

Setè.- REFLEXIÓ FINAL

En darrer terme, convé cridar a la reflexió, també, sobre el fet que la nostra nació, amb l'enorme volum de desastres paisatgístics, mediambientals i d'atemptats a la qualitat de vida dels seus habitants que acumula al llarg de la seva història recent, **no es pot permetre continuar amb aquesta depredació del territori**. El nostre país presenta un molt elevat grau de degradació paisatgística i mediambiental però, sortosament, determinats territoris, entre ells el nostre, han arribat fins al segle XXI relativament poc afectats per aquesta voracitat destructora. I aquests valors són béns cobejables i anhelats en qualsevol país avançat, un tresor a preservar, millorar i explotar de manera sostenible, no pas quelcom potencialment destruïble.

Diria molt poc de tots nosaltres, i molt menys encara d'aquells que tenen el mandat d'administrar-ho des del Govern de Catalunya i des de les administracions locals, si a aquestes alçades de la Història, tenint present els referents tràgics del nostre passat i el marc de la Unió Europea en la què estem integrats, a la qual anhelem incorporar-nos com un Estat i que entenem moderna i avançada, se seguissin legitimant actuacions tan agressives com aquestes, menyspreadores de l'entorn i destructores dels pocs Paisatges de qualitat que encara resten a casa nostra. Damunt dels responsables directes de que es produís quelcom que, a aquestes alçades dels temps, cal titllar ja, directament, d'aberrant, hauria de caure irremissiblement un mantell de vergonya. Projectes com aquest ens allunyen completament de les societats avançades que hauríem de tenir sempre com a referència.

Per tots aquests motius, US DEMANEM:

I. QUE SE'NS CONSIDERI COM A PART INTERESSADA A TOTS ELS EFECTES I SE'NS INFORMI DE TOTES LES INCIDÈNCIES, RESOLUCIONS I TRÀMITS CORRESPONENTS.

II. QUE ES TINGUIN EN CONSIDERACIÓ AQUESTES AL·LEGACIONS.

III. QUE S'ACORDI LA DENEGACIÓ DELS PERMISOS PER A DUR ENDAVANT EL PROJECTE D'AIXECAMENT D'AQUESTA PLANTA.

Ossó de Sió, 16 de juliol de 2014

Associació Cultural FÒRUM L'ESPITLLERA

Sgt. Jaume Moya i Matas
Secretari

amb el vistiplau d' Albert Turull Rubinat
president